

[Forsvarsministeren.]

eller et Aar eller to med Oprettelsen af et lovfæstet Hjemmeværn, det er et Forhold, som fremdeles vil være til Stede.

Saa er der, kan man indvende, Hjemmeværnene i Norge og i Sverige. Det svenske Hjemmeværn er, saaledes som det fremgaar af det Materiale, jeg har tilstillet det af Tinget nedsatte Udvalg, sammensat af frivillige, og jeg har ikke anset det for hensigtsmæssigt at bruge det svenske Hjemmeværn som Forbillede ved Opbygningen af et lovfæstet Hjemmeværn her i Landet. Det norske Hjemmeværn er, saaledes som det ligeledes fremgaar af det Materiale, jeg har tilstillet det af Tinget nedsatte Udvalg, og som Tingets Medlemmer nu har modtaget, sammensat dels af frivillige, dels af værnepligtige. Paa et væsentligt Punkt ligner det norske Hjemmeværn altsaa den Ordning, jeg har fremsat Forslag om, men det norske Hjemmeværn har kun eksisteret i kort Tid, det er skabt efter Befrielsen. I Norge er man derfor indstillet paa at forsøge sig frem, indtil man har fundet den rigtige Fremgangsmaade. Det Materiale, som Krigsministeriet og Marineministeriet kunde faa fra Norge under det forberedende Arbejde med det foreliggende Forslag, maatte som Følge heraf ogsaa blive mangelfuldt, og heller ikke i dette Forhold vilde der ske en væsentlig Ændring, selv om Vedtagelsen af et Forslag om et lovfæstet dansk Hjemmeværn blev udsat i nogle Maaneder.

Det er i øvrigt over for mig og over for andre Medlemmer af Ministeriet hævdet, at der rundt om i Landet er organiseret saakaldte illegale Grupper med det Formaal at gøre Modstand, dersom Danmark skulde blive angrebet. Desuden har vi de Hjemmeværnsforeninger, som Staten har haft Overenskomst med siden 1946. Jeg har ikke nogen Tvivl om, at største Parten af Medlemmerne i de saakaldte illegale Grupper er gaaet ind i dem i Tro paa, at det er en Handling af Værdi for deres Land; men et Forsvar, som ikke gennemføres i Overensstemmelse med en Forsvarsplan for hele Landet, kan i en kritisk Situation — og det vil jeg gerne benytte Lejligheden til at sige her i Dag — føre til Planløshed, Forvirring og Underminering af Bestræbelserne for at organisere et fast Forsvar over for et Angreb. Det er derfor paakrævet, at de Mennesker, som frivilligt vil stille sig til Raadighed for et Forsvar, kommer ind under en af Staten udpeget Ledelse, og dette Forhold er der taget Hensyn til ved Formuleringen af Forslaget om et lovfæstet Hjemmeværn.

Jeg havde haabet paa, at det var en

Bestræbelse, som ogsaa kunde faa Tilslutning fra Det radikale Venstre, men paa det Punkt er jeg altsaa blevet skuffet. Paa Det radikale Venstres Landsmøde har det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen sagt, at de bestaaende Hjemmeværnsforeninger maa ophæves. Nu er der som bekendt her i Landet Frihed til at oprette Foreninger, og ingen kan forbyde Hjemmeværnsforeningerne at fortsætte f. Eks. som selskabelige Foreninger eller Propagandaforeninger. Naar det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen har talt om at faa Hjemmeværnsforeningerne ophævet, maa jeg derfor gaa ud fra, at hans Mening har været, at han vil have Foreningerne frataget Retten til at udstyre deres Medlemmer med Vaaben. Men naar det er det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensens Ønske, og jeg formoder ogsaa Det radikale Venstres Ønske, saa forstaar jeg ikke, hvorfor det ærede Medlem gaar imod Forslaget om et lovfæstet Hjemmeværn, for det er jo en af Forudsætningerne for Oprettelsen af et lovfæstet Hjemmeværn, at Hjemmeværnsforeningerne mister Retten til at forsyne deres Medlemmer med Vaaben. De Vaaben, de har, skal afleveres til det lovfæstede Hjemmeværn — Bestemmelserne herom findes i Lovforslagets § 21.

Det radikale Venstres Afvisning af Forslaget om et lovfæstet Hjemmeværn er ogsaa uforstaaelig og alt andet end logisk, efter at Partiets Landsmøde har krævet et Lokalforsvar, om hvilket Mødet har sagt, at det i givet Tilfælde skal indkaldes til Værn mod Overrumplinger og til Beskyttelse af vigtige Punkter samt til Opretholdelse af den indre Disciplin ved Fredsbrud. For hvad er det lovfæstede Hjemmeværn? Det lovfæstede Hjemmeværn er et Lokalforsvar, det har de Opgaver, som Det radikale Venstre ønsker det skal løse.

Jeg har bemærket, at under den radikale Agitation mod Forslaget om det lovfæstede Hjemmeværn er der blevet anvendt det Argument, at dets Oprettelse i Virkeligheden vilde svare til, at man gav sig til at bekæmpe Atombomben med Bue og Pil. Det lader sig jo ikke ret godt gøre at misforstaa Hensigten med en saadan Argumentation, og det kan i den Anledning nok være fristende at spørge, hvorfor det af Ministeriet foreslaaede Lokalforsvar er en latterlig Foranstaltning, medens det af de Radikale foreslaaede Lokalforsvar, som har de samme Opgaver, er en fornuftig Foranstaltning. Det kan formentlig ikke skyldes, at Ministeriets Ordning kaldes et Hjemmeværn, medens de Radikale kalder deres Ordning et Lokalforsvar. Det kan formentlig